

ת"פ 38172/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38172-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאיר לוברבאום
ענף תביעות י-ם - משטרת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אלכס גפני

הנאשם

הכרעת דין

(1) כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו ביצוע איומים על אשתו, עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

(2) לפי האישום, במועד הרלבנטי לו, הנאשם ואשתו (להלן: "המתלוננת") היו נשואים מזה 26 שנים ולהם 10 ילדים. ביום 9.5.2020, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בביתם בירושלים, אמר הנאשם למתלוננת שתישרף ושנשמתה תישרף, ושהיא תהיה בקבר. הוא הוסיף ושאל אותה, מספר פעמים, האם שמעה על אירוע בו רופא חנק את אשתו בלילה. הוא הוסיף גם ואמר לה כי הרופא הוא איש חכם שכן חנק את אשתו במהלך הלילה בניגוד לאירוע אחר שבו אדם ממוצא אתיופי דקר את אשתו בחדר מדרגות. הנאשם שב וחזר על כך כי הרופא היה פיקח כי חנק את אשתו בלילה. בהמשך, הנאשם לחש באוזני המתלוננת "נראה מתי אני אעשה את זה. כל הכסף בחשבון בנק יעבור אליי, אני אקבל את כל הכסף". במעשיו, כך לפי המאשימה, הנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בה שלא כדין, בגופה ובכוונה להפחידה או להקניטה.

(3) ביום 16.12.2020 מסר הנאשם את תשובתו לאישום. הנאשם מכחיש מכל וכל כי איים על המתלוננת. לדידו, באופן כללי היו ריבים רגילים בין בני הזוג, במהלכם נאמרו דברים שלא מיוחסים לנאשם בכתב האישום ואינם מהווים עבירה.

ראיות הצדדים

(4) מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אחותה (להלן: "האחות") וגם בנם של המתלוננת והנאשם (להלן: "הבן").

(5) מטעם ההגנה העיד הנאשם.

(6) הצדדים הגישו תיק מוצגים מוסכם שכולל בין היתר, ארבע הודעותיו של הנאשם במשטרה (שתיים מיום 11.5.2020 ושתיים מיום 13.5.2020), דו"ח פעולה מיום 10.5.2020, דו"ח ביצוע עימות מיום 11.5.2020, תיעוד מצלמות גוף והקלטה של שיחה בתוך הבית שהוקלטה לטענת המאשימה על-ידי בנה של המתלוננת. לראיות המרכזיות וסימון אתיחס בגוף הכרעת הדין.

(7) המתלוננת והאחות העידו ביום 17.11.2021. הבן והנאשם העידו ביום 21.3.2022. יש לציין למען הסדר הטוב כי בשל טעות טכנית, תמליל פרוטוקול הדיון האחרון לא מוספך כדבעי. הקובץ הוא בן 64 עמודים. ההפניה לפרוטוקול זה תהיה לפי הסדר הכרונולוגי של העמודים בקובץ הסרוק בתיק.

תמצית עדויות העדים

(8) המתלוננת: בשנות ה-50 לחייה, גרושה ואמא ל-10 ילדים שחלקם חיים עמה עד יום זה. אחד מילדיה סובל ממוגבלות נפשית ועבורו משולמת קצבה על-ידי המוסד לביטוח לאומי (להלן בהתאמה: "הקצבה" ו-"המל"ל"). היא העידה בין השאר, שהתחתנה עם הנאשם לפני למעלה מ-25 שנים והם באו מרקעים דתיים שונים. במשך שנות נישואיהם, היא סבלה ממנו קללות ועלבונות אף שהתייחסה אליו בכבוד. בתוך כך, בעבר היא התלוננה והוצא נגדו צו הרחקה. זה החריף את יחסו כלפיה. בשנים האחרונות הנאשם לא עבד, התמכר להימורים ונקלע לחובות כספיים. עקב זאת, היא העבירה את חשבון הקצבה על שמה. בהתחלה צידד בזאת הנאשם אך בהמשך הוא הביע את מורת רוחו והדבר בא לידי ביטוי בקללות, השפלות, איחולים לפגיעה בבריאותה וגם כינויים מעליבים, חלקם לעיני הילדים. הוא אף "איים" כי יודיע למל"ל שהיא מרמה אותו. אשר לאירוע מושא האישום, לפי עדותה, הנאשם בא אליה ושאל אם שמעה על הסיפור של הרופא "הרוסי" שרצח את אשתו מבלי שאף אחד ירגיש ולא כמו הבחור "האתיופי" שרצח את אשתו בחדר מדרגות. הוא אמר "מתי" יעשה לה את זה ויקבל את הכסף שבחשבונה. דברים אלה הטרידו את ילדיהם ולכן החלה לפחד. ביום למחרת, משסירבה לבקשתו לתת לו כסף, הוא השתולל ואיחל לה כי תישרף. המתלוננת פחדה, סיפרה לאחותה והודיעה למשטרה.

(9) האחות: עובדת סוציאלית במקצועה. ביחס לאירוע, תיארה כי ביום ראשון התקשרה אליה המתלוננת. היא סיפרה לה בלחש כי "כל השבת" הנאשם רץ אחריה ולחש לה באוזן "שמעת על המקרה של הרופא שרצח את אשתו? את המקרה הבא בתור". המתלוננת הייתה מפוחדת וביקשה את עזרתה. האחות הפצירה בה להודיע

למשטרה. בסוף, היא (האחות) הודיעה למשטרה במהלך אותה שיחה מאחר והרגישה כי "הכתובת על הקיר". היא תיארה כי מערכת היחסים בין בני הזוג כללה השפלות, קללות, גידופים ואיומים. העדה העידה גם כי אחות שלישית הייתה מסייעת למתלוננת כלכלית זאת במקום הנאשם שאת כספו היה מוציא על הימורים וצבר חובות.

(10) הבן: בן 21. במהלך עדותו הוכרז כעד עוין והודעתו במשטרה קובלה מכוח סעיף 10א בפקודת הראיות [נוסח חודש], התשל"א-1971 (ע' 9). לדבריו, ביום שהגיעו השוטרים לבית הוריו הוא הגיע לאחר היעדרות לצורך לימודים. הוא ראה את ההמולה. אמו הייתה "קצת" נרגשת. הוא עצמו לא שמע דברי איום מצד אביו לאמו. אמנם הוא סיפר דברים על אביו לשוטר שנכח בבית, אך הדברים נבעו מרגש ולא מדעת מאחר וכל שרצה, זאת לפי בקשת השוטר, להרחיק את אביו מאמו. בהמשך עדותו לפניו הוא אישר כי כל מה שאימו מסרה לשוטר, הם דברי אמת.

(11) הנאשם: העיד כי הוא והמתלוננת גרושים וכבר נישא בשנית. חיי הנישואים עם המתלוננת היו טובים מאוד עד אשר החליטה להעביר את כספי הקצבה לחשבון הבנק שלה. מדובר בקצבה על סך כ-9,000 ₪. הוא חש השפלה ופגיעה במעמדו בבית. אמנם היו ריבים ביניהם אך מעולם לא איים עליה לפגוע בגופה ומעולם לא תקף אותה. הנאשם גורס כי כל האישום נגדו מקורו מזימה וקנוניה כדי לפגוע בו. עוד על רקימת הקנוניה, הוא סבור כי השיחה בין האחיות מוקלטת אך ההקלטה לא הוצגה. אשר לאיומים כביכול באמצעות אזכור מקרי הרצח שביצעו הרופא "הרוסי" או הבעל "האתיופי", העיד הנאשם כי ביחס לראשון כלל לא היה שיח כזה, וביחס לאירוע השני, המתלוננת דווקא היא זו ששאלה אותו אודות אירוע מזעזע זה. בכל אופן, לעניין הקלטת השיחה שהוצגה לתיק ובה הוא נשמע פונה למתלוננת בדיבור לא מכבד, הוא העיד כי זה היה לאחר שהיא הכעיסה אותו ועשתה לו "מלכודת", הא-ראיה היא נשמעת צוחקת באותה שיחה. לשיטתו, בהיותם אנשים דתיים, קללותיו היו שהיא תיענש בעולם הבא ולא חלילה יפגע בה עתה. הנאשם מלין על אופן התנהלות המשטרה הן לעניין החקירה הן לעניין העמדתו לדין, על כל הפגיעה בו ובילדיו, וכי בסופו של יום הוא הקורבן והמושפל.

סיכום טענות הצדדים

(12) המאשימה טוענת בין השאר, כי יש להרשיע את הנאשם בעובדות כתב האישום. עדות המתלוננת הייתה סדורה וקוהרנטית. היא תיארה את מערכת היחסים העכורה עם הנאשם לאורך שנות נישואיהם. היא העידה על התמכרותו להימורים מה שהגביר את הלחץ בבית ואילץ אותה להסב את חשבון הבנק על שמה בלבד כדי לאפשר לה להמשיך ולכלכל את משפחתה. המתלוננת התמקדה באירוע מושא האישום. גם האחות העידה על מערכת היחסים ועל מה ששמעה מפי אחותה. העדה תיארה את המסירות של המתלוננת לתא המשפחתי שלה ולילדיה. מטעם התביעה העיד גם אחד הבנים של הזוג. ניכר היה כי הוא מתחמק בתשובותיו ולכן נאלצה המאשימה ברשות בית המשפט להכריז עליו כעד עוין. הודעתו של הבן במשטרה מעידה כי המתלוננת דוברת אמת וכי לא רצה לסבך את אביו, מה שמחזק את הודעתו במשטרה. הנאשם, לאורך כל חקירתו הנגדית ניסה להשחיר את פניה של המתלוננת ולהציג את עצמו כאדם ערכי ומוסרי שזוגתו מנסה להעליל עליו עלילות שווא. הנאשם לא הביא אף עד מטעמו להוכחת טענותיו. בנוסף, הוגשה לתיק הקלטה שבה ניתן לשמוע את סגנון דיבורו והיחס שלו למתלוננת.

(13) הנאשם טוען מנגד בין השאר, כי יש לזכות אותו מעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום מאחר ומדובר ביחסים בין בני זוג שעלו על שרטון והדבר אינו עולה לכדי עבירה פלילית. המתלוננת אומנם העידה כי הנאשם לחש לה את המשפט מושא האישום אך לא הסבירה מדוע אחד הבנים שלטענתה שמע את האמירה לא תומך בגרסתה. אמרת חוץ של הבן אינה יכולה להיות בסיס להרשעת הנאשם. לחילופין, במידה ובית המשפט יקבע כי האמירה כן נאמרה, אין לראות בה איום. המתלוננת לא יחסה לדברי הנאשם חשיבות שכן היא השתתתה בהגשת התלונה. נראה כי הסיבה להגשת התלונה הייתה הדרישה של הנאשם לתת לו כסף כדי שיוכל לנסוע לאימו. לכן, מאחר ומדובר בעדות ישירה יחידה שנסתרה על-ידי עד התביעה הבן ומאחר ועדותו של הנאשם לא נסתרה, יש להורות על זיכוי כאמור.

דין והכרעה

(14) לאחר ששמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מהן, וכן לאחר שנתתי את דעתי למכלול טענות הצדדים, הגעתי לכלל דעה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. למסקנתי זו הגעתי על-יסוד שלושה פקטורים מרכזיים: מהימנות גבוהה של גרסת המתלוננת, מהימנות גרסת אחותה וחיזוקים לשתי הגרסאות, לצד קשיים של ממש בגרסת הנאשם וחוסר מהימנותה.

(15) אין מחלוקת כי כיום, הנאשם והמתלוננת הם גרושים. כעולה מחומר הראיות, ביום האירוע, שהיה יום שבת, התנהל שיח בין הנאשם לבין המתלוננת. עוד עולה מחומר החקירה כי המתלוננת שוחחה עם אחותה וסיפרה לה שהנאשם איים עליה, ביום למחרת (יום ראשון) 10.5.2020 והנאשם נחקר במשטרה בלילה שבין יום ראשון לשני.

(16) עדות המתלוננת הייתה קוהרנטית והותירה רושם אמין. היא תיארה במסגרת עדותה כי היא והנאשם חיו יחד שנים רבות אך באו מרקע דתי שונה. במשך השנים, אף שהיא כיבדה אותו ועשתה אותו "מלך" כלשונה והבית היה עבורו "בית מלון", היא ספגה ממנו קללות, עלבונות והשפלות גם לעיני הילדים. הוא קרא לה בכינויים של "נבלה", "זבל" ועוד. כפי שהיה ניתן להבין מעדותה, גרעין קשה (ואולי המרכזי בתקופה האחרונה) בריב ביניהם נבע מהעובדה לפיה הקצבה המשולמת, עברה בהוראתה לחשבון שלה ולא שלו (חיזוק לכך נמצא בעדות הנאשם - ש' 4-1, ע' 21). היא תיארה כי הוא היה מהמר. כסף קטן היה מבקש ממנה ואפילו מאמו.

(17) הגם שהמתלוננת האריכה בתשובותיה בעדות ומסרה פרטים רבים אשר ניכר מהם שהיא הייתה טעונה רגשית. ניתן היה להתרשם מתשובותיה, מתוכן העדות והמושגים שבהם השתמשה, כי היא אדם פשוט שבראש דאגותיו ניצבת משפחתו וגידול ילדיו, לרבות בהיבט הכלכלי.

(18) ביחס ליום האירוע, היא תיארה כי הנאשם ניגש אליה ושאל אותה: "שמעת מה קרה? את הסיפור על הרופא שרצח אתמול בלילה את אשתו, הוא היה רופא בן אדם מאוד מאוד חכם, הוא עשה את זה בשקט, בלי שאף אחד ירגיש לא טיפס כמו האתיופי שרצח את אשתו בחדר מדרגות" (ש' 3-1, ע' 9) ואז אמר לה: "נראה

מתי אני אעשה לך את זה וכל הכסף בחשבון בנק יעבור אליי" (ש' 3, ע' 9). המתלוננת העידה כי לא התייחסה לדברים אלה עד אשר ילדיה אמרו לה במוצאי אותה שבת: "איך את הולכת לישון? מה את לא מפחדת שהוא יעשה לך משהו?" (ש' 4-5, ע' 9). היא פחדה. לפי עדותה, ביום למחרת, הוא ביקש ממנה כמנהגו, כסף לסיגריות ודלק. ואולם משסירבה והפצירה בו לצאת לעבוד, הוא התחיל להשתולל ואיחל לה כי תשרף (ש' 12, ע' 9), וכי נשמתה "תעלה ותרד" (ש' 15, ע' 9). המתלוננת תיארה כי לאחר שהנאשם יצא מהבית, "הלב שלי דפק, הרגליים שלי רעדו" (ש' 22-23, ע' 9). עוד ניתן היה להבין ולהתרשם מעדותה, כי אף שסבלה מהנאשם גידופים והשפלות במשך תקופה ארוכה, אך הדיבור הפעם על מקרי הרצח והלחישה באוזן, זה היה מפחיד במיוחד.

(19) אשר למיקום של ילדי המתלוננת והנאשם במסכת האירועים, כאמור, המתלוננת ציינה כי לא רצתה לערב אותם. יותר מזה, היא גם הביעה הבנה מלאה מדוע הילדים לא רצו להתערב מאחר ו"הם חייבים לכבד אותו הוא אבא שלהם הוא נתן להם הוא ילד אותם הם חייבים לכבד אותו בדיוק ואני מסכימה עם זה בדיוק כמו שהם מכבדים אותי" (ש' 22-25, ע' 10). היא תיארה כי במקרים שבהם הנאשם היה משתולל, הם היו יוצאים למסדות הלימוד שלהם או מסתגרים בחדריהם עד שהוא היה יוצא מהבית (ש' 1-3, ע' 11). המתלוננת העידה גם בחקירתה הנגדית, כי גם היא הייתה מכבדת את הנאשם למרות שהיה מקלל אותה אבל "עד לילדים, עד לילדים" (ש' 12-13, ע' 17). אם לא די בכך, במסגרת חקירתה הנגדית התחדד כי הדבר הקשה שהפריע לה היא התנהגותו עת היה מקלל ומעליב אותה מול עיני ולמשמע הילדים ולא ביחידות (ע' 22).

(20) האופן שבו המתלוננת הביעה הבנה ואף הסכמה לכך שעל הילדים לכבד את הנאשם חרף יחסו השלילי כלפיה, אף שמדובר בנושא חינוכי גרידא שאינו נוגע לאישום, אך בעיניי, יש בדבריה כדי לחזק את המסקנה לפיה המתלוננת התלוננה בגין אירוע ספציפי וממוקד שהתרחש בפועל, ללא רצון להשחיר את פני הנאשם ולהפריז בתיאור מעשיו. כאשר היא נשאלה אם חוותה מצדו גם אלימות פיזית, היא הייתה נחרצת בתשובתה "אלימות פיזית, לא ממש לא, הוא בחיים לא הרים יד" (ש' 13, ע' 11). היא נימקה זאת שהוא אדם "מאוד מאוד חכם" (ש' 13-14, ע' 11) שידוע מה המשמעות של הרמת יד, אך לדבריה: "הפה שלו הרג אותי במשך יותר מ-20 שנה" דבר שגרם לה סבל, בכי בלילות שלא לעיני הילדים, ועוד (ש' 13-16, ע' 11). הצמצום הזה בתיאור היחס השלילי מחזק את מיקוד הטענה ומהימנות הגרסה.

(21) אם לא די בכך, חיזוק נוסף לאמור נמצא בכך שעת נשאלה המתלוננת כיצד היא מתייחסת לטענת הנאשם לפיה כל האירוע הנטען הוא "עלילה" שלה ושל אחותה, המתלוננת לא התרעמה או האשימה את הנאשם בשקר, אלא השיבה במילים אלו ממש: "הלוואי שזה היה עלילה, מה אני אגיד לך?" (ש' 9, ע' 11); בדברי המתלוננת, שהם ספק תקווה ספק נחמה, ניתן להתרשם מפשטות מסוימת בהצגת הדברים וכי גם היא עצמה לא אצה רצה למשטרה כדי להתלונן נגד הנאשם, עד שנראה כי הגבול נחצה, או כלשונה: "הוא עבר כל גבול" (ש' 10, ע' 16) ושהוא "מאמלל" אותה (ש' 25, ע' 16). נזכיר, בסופו של יום, המתלוננת לא פנתה למשטרה בצורה ישירה אלא רק לאחר שזעקה לעזרתה ועצתה של אחותה.

(22) על כן ולסיכום עדות המתלוננת, בשים לב לגילה, עובדת היותה אמא ל-10 ילדים, ולאור משך תקופת

נישואיה עם הנאשם, ובעיקר מהתרשמותי מדבריה לפניי, לא מצאתי לפקפק באמינות גרסתה הן ביחס לתיאור מערכת היחסים הכללית של הנאשם כלפיה, הן ביחס לאירוע האיום הספציפי לפגוע בה על רקע מורת רוחו מעובדת השליטה הבלעדית שלה על הקצבה (ראו גם דו"ח פעולה מיום 10.5.2020 - ת/5).

(23) גם עדות האחות הותירה רושם אמין. העדה עצמה היא עובדת סוציאלית, אמנם בתחום אחר כפי שהעידה על כך (ש' 7, ע' 28; ש' 13, ע' 32) אך סביר ביותר כי עולם המושגים בתחום זה אינו זר לה. אף שניתן היה להתרשם כי מדובר בעדות רציונלית ומתונה, אך ניכר ממנה גם ההיבט הרגשי נוכח חומרת הדברים והזדהות העדה עם אחותה. העדה תיארה כי ביום שקיבלה את השיחה מאחותה המתלוננת, זו האחרונה דיברה בלחש, הייתה מפוחדת מאוד וביקשה את עזרתה (ע' 28-30). למשמע הדברים, העדה תיארה את עצמה: "אני ממש הרגשתי שאני לא יכולה לישון בלילה, אני הרגשתי שהכתובת פה על הקיר והרגשתי מצוקה מאוד מאוד גדולה, לא ידעתי איך לעזור לה, זה הדבר האחרון שהייתי רוצה לעשות למצוא את עצמי בסיטואציה הזאת" (ש' 13-10, ע' 30).

(24) האחות תיארה את מערכת היחסים בין המתלוננת לבין הנאשם באופן דומה לזה שתואר על-ידי המתלוננת. היא העידה כי אחותה סבלה בנישואיה מהנאשם, אך היא שמרה על שקט כדי לשמור על התא המשפחתי ובעיקר על הילדים (ש' 9-11, ע' 29). לצד זאת, לא התרשמתי כי העדה ניסתה להאדיר או לגזים בתיאור מעשי הנאשם, כך למשל: היא אישרה כי לא ראתה אלימות פיזית מצדו, ואף ציינה: "אנחנו הדבר האחרון שהיינו רוצים לעשות זה להגיע לפה" (ש' 24, ע' 31). גרסת האחות חזקה את גרסת המתלוננת גם עת תיארה שהאחרונה עשתה כל שביכולתה לא להגיע למצב זה, הכוונה למעורבות משטרתית וחקירה פלילית (ש' 1-7, ע' 35).

(25) חיזוק למהימנות גרסת העדה מצאתי גם בטענתה לפיה היא הקליטה את אותה שיחה עם המתלוננת. העדה אמרה שלא מצאה הקלטה זו. כאשר נשאלה מדוע הקליטה, היא הסבירה כי בפעם הקודמת שהוזמנה משטרה, המתלוננת לא רצתה לשתף פעולה. מכאן, מתוך הגנה על אחותה, העדה עשתה כן. לדידי, העובדה לפיה העדה היא זאת שהציפה את נושא ההקלטה בחקירתה במשטרה והיא זו שהודתה כי ההקלטה אינה נמצאת, מגבירה את האמון שיש ליתן בגרסתה.

(26) זאת ועוד, מצאתי חיזוקים נוספים במספר נתונים בין שתי הגרסאות של האחות, אמנם בנתונים פריפריאליים לאישום אך עוטפים את שתי הגרסאות באמינות. טול מספר דוגמאות:

ראשית - המתלוננת סיפרה כי יום אחד, על רקע החרפת הריבים ביניהם, ניגשו היא והנאשם לבית הדין הרבני כדי לפתוח תיק גירושין ואולם הנאשם לא עשה כן מפאת תשלום כסף (ככל הנראה האגרה) (ש' 1-2, ע' 13). האחות הזכירה פרט זה בעדותה (ש' 11-13, ע' 35).

שנית - כאמור, המתלוננת חזרה מספר פעמים בעדותה על כך שבמשך נישואיהם, חרף יחסו של הנאשם כלפיה, כל אשר רצתה הוא לשמור על הבית ולכן היא התמודדה לבדה עם יחס זה לא רצתה

לערב את הילדים שלהם (ש' 17-18, ע' 9; ראו גם: ש' 1-3, ע' 23) או את מי מבני משפחתה, כדבריה: "את הכל שמרתי בעצמי" (ש' 1, ע' 16). גם האחות הדגישה נושא זה בעדותה ולפיו זה הדבר שהטריד את המתלוננת שלא לערב את הילדים לבל זה ישליך על העתיד שלהם (ש' 11, ע' 29) גם בהיבט הנפשי (ש' 12, ע' 34).

שלישית - המתלוננת תיארה כי במהלך הריבים ביניהם, לעתים, היא הייתה נועלת את עצמה בשירותים (ש' 16, ע' 11). האחות העידה כי ביום ששוחחה עמה המתלוננת, אמרה לה שכלאה את עצמה בשירותים (ש' 3, ע' 37).

(27) לענין עדות הבן, יצוין כי לפני עדותו, ניכר שהבן לא רצה להעיד (המעין יעין בפניותיו לבית המשפט בתיק כדי לפטור אותו מהתייצבות). אוסיף בהקשר זה כי הדברים מובנים. ברי לכל בר דעת, כי קיים קושי אינהרנטי בהעדת בן נגד הורו בכגון-דא, והדברים יפים שבעתיים שעה שהקורבן הוא לא אחר מאשר הורו השני. העד תיאר כי עדותו שמסר לשוטר אשר הגיע לביתם נבעה מרגש ולא מדעת נוכח ההמולה שהייתה. אף שהוא ניסה לצייר תמונה לפיה השוטר הכניס לו דברים לפה (ש' 14, ע' 11), אך מיד לאחר מכן הוא הסתייג ותיאר כי הדברים יצאו מפיו עצמו אך ברוח התמונה שצייר לפניו השוטר ולפיה אמו סובלת ויש לעזור לה (ש' 29-31, ע' 11). כך או כך, גם מעדותו המסויגת לפניי, נמצאו חיזוקים למהימנות גרסת המתלוננת.

(28) העד תיאר כי אותו ערב אמו הייתה "קצת מתרגשת" (ש' 26, ע' 4), כי הייתה "אווירה לא רגועה בבית" (ש' 28, ע' 10) וכי הוא עצמו דיבר מרגש. ללמדך כי אירע דבר בבית. יותר מזה, לא נסתר כדבעי שהוא מסר בהודעתו למשטרה (ת/16) כי שמע את הסיפור מפי אביו על התוקף בן העדה האתיופית שרצח את אשתו, אך לפי עדותו הדברים הוצגו כחדשות בלבד ולא כאיומים (ש' 17-20, ע' 14) בכל אופן, גם בהודעתו במשטרה הוא מסר שלא שמע איום כזה (ש' 24-26).

(29) ביחס לפינויים שאביו היה מאחל לאמו כי "תישרף" או "יסחוב אותה על כיסא גלגלים" (ש' 16 הודעת העד במשטרה - ת/16) (ראו והשוו עם הודעת המתלוננת לפניי לענין מושגים אלה בדיוק - ש' 23-25, ע' 7). בעדותו לפני הסביר העד כי אלה דברים שלא שמע אלא עלו בראשו לספר לשוטר הכל כדי להביא להרחקת אביו מאמו אך אין מאחוריהם אמת (ש' 11-19, ע' 13). בנושא זה אתקשה לקבל את גרסת העד אשר ניסה - כפי שהיה ניתן להתרשם - להרחיק את הנאשם מהמיוחס לו, ולמצער למתן את חריפות מערכת היחסים בין הוריו. בכל אופן, הוא אישר כי כפי שמסר במשטרה, אמו דוברת אמת (ש' 24, ע' 15).

(30) אל מול גרסאותיהן המהימנות של המתלוננת ואחותה, עדות הנאשם בחלקיה המרכזיים לענין הכחשתו לביצוע איומים לא הותירה רושם אמין, לצד רכיבים נוספים בעדותו שחיזקו דווקא את גרסת המתלוננת.

(31) לעומת עדות המתלוננת שניתן היה להתרשם כאמור כי חרף חומרת הדברים, היא הקפידה לשמור על כבודו של הנאשם (באופן זה שלא הגזימה או האדירה תיאורים אלא היא תיארה רק אשר התרחש לטענתה הן

ביחס להשפלות שספגה ממנו ולאיום ששמעה), לאורך כל עדותו, ניסה הנאשם לתאר את התנהגות המתלוננת כמזימה וקנוניה כדי לפגוע בו על-רקע תשלום הקצבה ולהציג את עצמו כקורבן מבוזה ומושפל. הוא סבור כי נחקר על "סתם", על "שטויות" וגם תהה: "אין לי כלום, מה עשיתי? אני לא מבין, על מה?" (ש' 22-24, ע' 22). בהמשך גם אמר: "הכל פה עוול שקר ורמאות" (ש' 12, ע' 37), "זה לא יאומן פשוט, לא יאומן. הזוי. הזוי. הזוי" (ש' 24-25, ע' 37).

(32) פעם אחת הוא הציג זאת כקנוניה בין המתלוננת לבין אחותה שהעידה במשפט (ש' 28-35, ע' 22) ופעם אחרת, כמזימה בינה לבין אחות שלישיית (ש' 28-30, ע' 24). כך או כך, מלבד זאת שלא הונח בסיס ראיתי כלשהו לקיומה של קנוניה כזו, הרי עולה התהייה מדוע גמלה בלבה של המתלוננת לפגוע בו שעה שהקצבה כבר משולמת לחשבון שלה. לא מצאתי בעדותו הסבר מניח את הדעת לכך.

(33) יותר מזה, במספר הזדמנויות הוא שב וטען, כי קיימת הקלטה של שיחה בין המתלוננת לבין אחותה לעניין רקימת הקנוניה. בהתחלה טען הנאשם כי האחות היא זו שהקליטה (ש' 30-31, ע' 52), ואולם בהמשך גרס שמתלוננת היא זו שהקליטה (ש' 1, ע' 54). מכל מקום, כאן ישאל השואל, מה הסבירות לפיה עת שני אנשים רוקמים מזימה עבריינית כדי "לסבך" אדם שלישי בפלילים, שהם יקליטו או יתעדו את עצמם. הגם מוכן אני להניח כי אכן כעדות האחות היא הקליטה את שיחת המצוקה של המתלוננת עמה, אך סביר יותר (בלשון המעטה) שמטרת ההקלטה נועדה כפי הסברה של האחות, כדי להוכיח את האיומים למקרה שבו המתלוננת תירתע משיתוף פעולה עם המשטרה זאת על רקע מקרה קודם שבו היא סירבה לשתף פעולה.

(34) הנאשם אישר בעדותו לפני כי היה מכנה את המתלוננת "נבלה", "כלבה" ועוד (ע' 32), וגם הסביר כי כאשר אמר לה "נשמתך תישרף בעולם הבא" כוונתו הייתה כאמור לעולם הבא (ש' 23, ע' 21), ובכל מקרה הדברים נאמרו בכעס ובמקביל היא גם הייתה מכנה אותו "שמנמנצ'יק" ו"משקפופר" (ש' 16-21, ע' 32). עדות הנאשם מחזקת את תיאור המתלוננת ואחותה בכל הנוגע ליחסו כלפיה. חיזוק נוסף מצאתי ביחס לתיאור המתלוננת לפיו הנאשם התמכר להימורים ומכאן החלטתה שהקצבה תעבור אליה. הנאשם בעדותו לפני עת נשאל אם הייתה לו בעיית התמכרות להימורים, תגובתו הראשונית הייתה: "לא היה ולא נברא" (ש' 8-9, ע' 27). אך מיד לאחר מכן הסתייג ואמר כי אולי "שיחק" בעבר 6-10 פעמים אך זה לא התמכרות (ש' 15-16, ע' 27). בחקירתו במשטרה הוא אישר כי הייתה "בעיית הימורים" אך לדבריו: "ברוך ה' אני לא בעניין הזה כבר" (ש' 24-25 בת' 1).

(35) חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת מצאתי בעדות של הנאשם, שהייתה מתפתחת בהקשר זה. במה הדברים אמורים. המתלוננת העידה כי הנאשם צבר חובות עקב הימורים. כאשר נשאל על כך בעדותו לפני, הוא השיב שהחובות היו לעירייה בגין ארנונה (ש' 5-6, ע' 29). ברם בהמשך, הוא העיד: "עובדה שהיה לנו פשיטת רגל וכמה דברים מהסוג הזה. ואני מטבעי אדם פזרן גם כן, אני פזרן אני מודה..." (ש' 16-215, ע' 30).

(36) ביחס לאיומים מושא האישום, בחקירתו הראשית לפני, עת נשאל על כך הוא מסר תשובה כאשר החלק הרלבנטי ממנה היה כלהלן: "אמרתי בבית היה מקרה כזה אני חושב אפילו שהיא שאלה אותי שמעת על המקרה

המזעזע" (ש' 12-13, ע' 23). בהמשך העיד: "...היא אמרה לי שמואל שמעת על המקרה המזעזע שהיה לא זוכר אם האתיופי או הרוסי אמרתי לה כן מקרה מזעזע. זה מה שהיה" (ש' 17-18, ע' 36). הנאשם הכחיש שהיו איומים.

(37) זה המקום לציין, כי בחקירתו הראשונה במשטרה שהייתה ביום 11.5.2020 בשעה 00:07 (ת/1) כיממה וקצת לאחר האירוע, עת נשאל על אזכור מקרי הרצח שביצעו בחור "רוסי" ובחור "אתיופי" בשיחה שלו עם המתלוננת, הנאשם הכחיש זאת באופן מוחלט וטען כי לא היה דבר כזה, ובעיקר "לא יודע על מה היא מדברת" (ש' 34-39). כך גם בחקירתו הרביעית, מיום 13.5.2020 (ת/4), הוא הכחיש שוב באופן החלטי כי אמר דברים כאלה, וכלשונו: "לא היו דברים מעולם, שקר וכזב". ואולם, בהמשך החקירה האמורה, רק לאחר שהוטח בפניו כי בנם שמע אותו מספר פעמים מדבר עם המתלוננת על מקרי רצח בין בני זוג, רק אז, הסתייג הנאשם מהכחשתו הגורפת והשיב: "אולי דיברתי איתה על המקרה, אבל בוודאי שלא אימתי, זה שני דברים נפרדים". בהמשך הגרסה התפתחה והוא הרחיב: "אישתי שאלה אותי, שמעת על מעשה הרצח, מעשה מזעזע שהיה, לגבי האתיופים, אמרתי לה שכן שמעתי, מעשה מזעזע ומחריד, היא שאלה אותי אם תפסו אותו, אמרתי לה שכן ובזה תם ונשלם העניין לגבי איומים שקר וכזב לא היה דבר כזה".

(38) לעניין נסיבות ביצוע העבירה (קרי: טענת האיומים), הנאשם נתן הסבר לפיו המתלוננת, מצד אחד לא רצתה "לקבור" אותו כלשונו ולכן לא סיפרה שהוא הצמיד לה סכין או הרים עליה יד, אך מצד שני היא רצתה להרחיקו מהבית, ולכן "אז הולכים על דרך האמצע, מהי דרך האמצע? הוא לחש לי באוזן שהוא יעשה. האתיופי הרוסי הלבנוני הסורי לא יודע מה, זהו" (ש' 12-28, ע' 35). ברם, לאחר שמיעת עדותה לפני, לרבות עדות אחותה (שחששה כי המתלוננת הפעם לא תשתף פעולה עם המשטרה חרף המסכת שעברה), לא התרשמתי מקיומה של רמת תחכום מיוחדת אצל המתלוננת אשר יכולה לאשש תזה כזו כפי שמציג הנאשם.

(39) מטעם הנאשם לא העיד אף אחד מילדיו שיכול להפריך את מכלול טענות המתלוננת נגדו. הוא הסביר זאת בכך שלא רצה לערב את הילדים. לא ניתן לומר כי הסבר זה חסר היגיון או חסר טעם. על מורכבות העדה בנדון דנן, כבר עמדתי על כך לעיל. ברם, בעיניי, הגנת הנאשם בהקשר זה ניצבת בפני קושי מסוים. בסרטון שהציגה המאשימה במסגרת ראיותיה ואשר מתעד באמצעות מצלמת גוף של אחד השוטרים שהגיע לדירת הנאשם ביום 10.5.2020, אחת הבנות נראית מפוחדת והשוטרים אף מסבירים כיצד לנעול את הדירה אחר צאתם. התנהגות זו יש בה אינדיקציה שגם ילדי הנאשם המפוחדים שמעו את האיומים על אמם באמצעותה סמוך לאחר שהנאשם איים עליה.

(40) בנוסף, ביחס לסרטון האמור, נצפים ילדים של בני הזוג בדירה נוכחים עם המתלוננת כשהם שומעים את תוכן דבריה הקשים המיוחסים לאביהם. ככל שהיה מדובר בדברי שקר חסרי שחר מפי האם לשוטר, הרי באופן תמוה אף אחד מהם לא התערב ולבטח הביע זעזוע ממה ששמע. שתיקה זו הסביר הנאשם בקרע הרגשי שהיו מצויים בו הילדים, או כלשונו, עין ימין זאת אבא ועין שמאל זאת אמא (ש' 7-10, ע' 56). כעיקרון, בנסיבות העניין, קרע זה הוא צפוי. עם זאת, לידי קיים מקום להבחין בין אותו מעמד לבין המעמד בבית המשפט. באותו מעמד, השוטרים הם אלה שהגיעו לבית ולא להיפך, כך שהדברים נאמרו במבצרם של הילדים בנוכחות אמם,

מה גם שהאירוע היה עודנו טרי וממילא האבא טרם נעצר או נחקר במשטרה. כך שאם נאמרו דברים מופרכים על-ידי האם, מסתברת יותר המסקנה שמי מהם היה מזדעק עוד אז מהעלילה השקרית כביכול.

(41) נקבע בזאת כממצא כי ביום האירוע, בשיח בין הנאשם למתלוננת, הוא אמר לה ברוח הדברים אם שמעה על אירוע שבו הרופא "הרוסי" רצח את אשתו בשקט, שלא בדומה לבעל "האתיופי" שרצח את אשתו בחדר המדרגות, וכי הראשון חכם. נקבע בזאת גם, כי הוא אמר לה: "נראה מתי אני אעשה לך את זה וכל הכסף בחשבון בנק יעבור אליי". עוד הוכח שהנאשם אמר למתלוננת ביום למחרת דבר בסגנון: "נשמתה תישרף" או "נשמתה תישרף בעולם הבא".

(42) לא נראה כי מדובר בשיחת חולין סביב נושא חדשותי כזה או אחר. תוכן הדברים, הקשרם ונסיבות אמירתם הם דברי איום מפורשים. הסברו של הנאשם לפיו כל שאיחל לה בשעת כעס הוא כי תישרף נשמתה בעולם הבא ולא בעולם הזה, תוך שהוא יוצר זיקה בין זה להקשרי אמונה או דת, ולכן לדידו לא מדובר באיום - אין ממש בטענה זו. נהפוך הוא, להשקפתי, עצם ניצול ההקשר הדתי תוך העברת "הרמז" הבוהק של המעבר לעולם הבא, בהקשר דנן, מדובר באיום ברור, מפורש, שיש בו להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (על מבחן האדם מן היישוב כאמת מידה לבחינת תוכן האיום, ראו והשוו: ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 415, 408 (1998); ע"פ 4210/09 לירן נ' מדינת ישראל (25.11.2009); ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.2011)). העובדה לפיה המתלוננת לא חשה מאוימת אותו רגע למשמע הדברים אינה מעלה או מורידה.

תוצאה

(43) על-יסוד האמור, אני מרשיע בזאת את הנאשם בביצוע איומים, עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין.

ניתנה היום, א' טבת תשפ"ג, 25 דצמבר 2022, במעמד הצדדים